

Bulányi György emléktáblájának felavatására

Barátaim!

Ünnepélyesen lelepleztük most ezt az emléktáblát Gyurka testvérünk és barátunk születésének 100. évfordulóján.

1) Nem tudom, hogy aki erre jár, és feltekint erre a táblára, veszi-e a fáradságot, hogy kiderítse, ki is volt ez a *Bulányi György*. Azon túl, hogy *piarista szerzetes tanár és katolikus teológus*, és egy *bokrot* ültetett itt valahol, fogja-e tudni, ki volt ő igazán?!

2) A *kommunista rezsim* tudta, hogy egy „államel- lenes összeesküvés vezetője” volt. Ezért kötél általi halálra ítélte őt, és csak a véletlen műve, hogy a halálos ítélet életfogytiglani börtönre változott, amely közel tíz évig tartott.

3) A magyar katolikus *egyház hierarchiája* is tudta, hogy Bulányit – az Állami Egyházügyi Hivatalt kiszolgálva – eretneknek kell nyilvánítania. A Magyar Katolikus Püspöki Kar még a római apparátust is bevonta, és évtizedekre eltiltotta őt a nyilvános papi működéstől. Csak pár évvel a halála előtt szüntette meg a büntetést.

4) Hogy ki volt Bulányi György, azt *mi, a barátai* tudjuk igazán. És ha lesz független *történetírás*, majd a történelem szolgáltat neki igazságot: Európa, sőt az egész világ előtt méltatva az ő igazi tevékenységét és jelentőségét a katolikus egyház életében.

5) Bulányi *katolikusnak* vallotta magát. *Teológus* volt, akinek munkássága annak a bizonyításáról szólt, hogy Isten maga a *SZERETET*. A börtönévek után Jézus szavait elemezve azt is megfogalmazta, hogy miben áll ez a szeretet: az szeret, *aki ad*, és nem vesz; az szeret, *aki szolgál*, és nem uralkodik; az szeret, *aki nem üt* és nem üt vissza, hanem megbocsát. – Ilyen *Istent* és ilyen *egyházat* hirdetett az evangéliumok Jézusa; és ilyen *egyházat* és ilyen *társadalmat* akart Bulányi. A hatalmas egyházból és világból szeretetközösséget: *ISTEN ORSZÁGÁT!*

6) Bulányinak már a *szándéka* is veszélyes volt, és forradalmi volt a *hang*, amit pengetett. De még veszélyesebb volt, hogy mindezt elkezdte *tettek*re váltani: Jézus mintájára *kisközösségeket* hozott létre, és ezekből felépülő *egyházat* tervezett. A diktatúra idején a közösség tagjai még a börtönt is vállalva kezdték megtagadni a *katonaságot*, azon az alapon, hogy nem akarják kiképeztetni magukat gyilkosnak, hiszen Mózes már megfogalmazta a „*Ne ölj!*” parancsot, Jézus pedig az *ellenség szeretetére* biztatta barátait.

7) Csoda-e, ha a kettős: állami és egyházi üldözés ellenére sem tudtunk ellenállni a felismert Jézusi tanításnak. A vetés szárba szökken, ágakat hajtott és országos *Bokorra* nőtt. – Csoda-e ha most itt vagyunk a *ház* előtt, amelynek egyik szobájában élt és dolgo-

zott Gyurka barátunk és testvérünk, és amely annyi élményt rejt mindnyájunk számára. – Csoda-e, ha emléket állítunk most neki?!

8) A 100 éves évfordulóra megjelent „*Önéletírás*” kötete. A könyv *Arany János* egyik versének utolsó soraival végződik, és azzal az aggodalmas kérdéssel zárul, hogy „*a jövő nemzedék se kérdi, se tudja, nem is igen lesz rá gondja, hogy itt éltem s a tömegben én is lantot pengeték*” (Honnan és hová?).

Gyurka! Nagyon kiszúrnánk Veled, ha a következő nemzedékeknek csak ezt a hideg *márványt* hagynánk örökölni. Te maradandó „*művet*” akartál hagyni magad után, és a Te igazi műved az *élő Bokor*. Igaz, nem mindig lobog úgy, mint Mózes csipkebokra, és mi öregek már menetelünk a temető felé, de hiszem, hogy a jövő nemzedék nem felejtí „*lantod*” hangját, JÉZUSÉT, és élő közösségeik továbbviszik ércnél és márványnál maradandóbb művedet: a *BOKROT*.

Köszönjük!

Kovács László

Gyombolai Márton

Imádság Gyurkáért

*Áldja meg az Isten nehéz nyolcvan évéd,
Örömed, fájdalmad, minden szenvedésed.
Kutató szemednek minden pillantását,
Egy-egy felismerés lobbánóz izzását.
Ahogy hívni tudtál – mindig elől járva –,
Szép testvéri szóval Jézus útjára.
Szelíden, szegényen, mégis egyre adva,
Torpanó testvérnek új utat mutatva.*

*Áldja meg az Isten a Te nagy tűrésed.
Rút rágalmaq ellen szelíd érvelésed.
Börtönrács mögött is töretlen bizalmad,
Szíved bocsánatát, ki elárult – annak,
Értetlenek között érvelő türelmed.
Győztes önuralmad, mikor fájt a lelked.*

*Áldja meg az Isten minden kétkedésed,
Útkereső lázad, éledő reményed.
Áldja meg az Isten, te szívós hűséged,
Hogy a keskeny Útra rátetted az élted.
Langyos állóvízbe szökellő forrásnak,
Az egyformák közé: frissnek, újnak, másnak,
Töretlen utakon legelöl menőnek,
Botránkozók között ígét hirdetőnek.*

*Áldja meg az Isten hátralévő élted,
Segítsen követni igaz emberséged.
Mikor célba érsz majd, osztózz égi kincsen,
És Akiért éltél, öleljen át az Isten!*

Vác – Törökbalint, 1999